

[Finansministeren.]

dette område, men fra det offentliges side har det været synspunktet, at det af hensyn til det samlede lønbillede ikke var forsvarligt i den foreliggende situation at bøje sig yderligere for Dansk Sygeplejeråds krav, i hvert fald for så vidt angår den egentlige løn, uanset at arbejdsnedlæggelsen ikke kan undgå at medføre ubehag for en række patienter, selv om det i henhold til hovedaftalen med Dansk Sygeplejeråd er sikret, at alle livsvigtige og uopsættelige behandlinger kan gennemføres på helt normal vis.

Ingolf Knudsen (CD):

Finansministeren sluttede sit indlæg med at sige, at det selvfølgelig må give ubehag for en række patienter. Vi må vel samtidig føje til, at det også giver ubehag for en hel del ansatte på dette område. Det er vel også sådan, at når man sammenligner og siger, at man giver forbedringer, så må man vel prøve at se, hvad man giver disse forbedringer i forhold til. Det er ikke nok, at vi her får at vide, at disse forbedringer udgør så og så mange procent, og at det på årsbasis giver så og så stort et beløb. Det centrale i denne sag er vel, at vi har et meget dyrt sygehusvæsen, og at vi, for at dette sygehusvæsen kan fungere, må have et personale, der til stadighed er veluddannet, er dygtigt, og som påtager sig den store, ansvarsfulde, jeg vil ikke sige gerning, men det store ansvarsfulde arbejde, som det er. Vi ved, at der for øjeblikket på vore hospitaler er en stor arbejdskraftmangel, især inden for sygeplejerskeområdet, og en af de måder, man ville kunne afhjælpe dette på, var, at man fra statens og dermed også fra amternes og kommunernes side stillede sig lidt mere villigt i de forhandlinger, der skal foregå, og som helst skal foregå meget snart.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg er helt enig med hr. Ingolf Knudsen i, at det er et meget vigtigt og et meget værdifuldt arbejde, sygeplejerskerne udfører på vores hospitaler, og jeg beklager meget

stærkt den situation, der er opstået. Jeg tror at kunne sige, at alle ansvarlige parter i den sag følger udviklingen meget nøje for på et eller andet tidspunkt, og forhåbentlig inden for kortest mulig tid, at kunne nå frem til en afslutning af denne konflikt. Men jeg bliver også nødt til at sige, at man naturligvis ikke kan forstyrre hele lønftalesystemet ved at gå ud over rammer, der er rimelige og forsvarlige, og det er på den baggrund, man må se de vurderinger, der for tiden foreligger.

Hanne Reintoft (DKP):

Jeg vil godt i forbindelse med dette spørgsmål sige til finansministeren, at sygeplejerskerne i årtier har måttet høre på, at deres arbejde var vigtigt og samfundsnødvendigt, de har bare aldrig fået den løn, de skulle have for det. Det er nemlig rigtigt, at det er et kvindefag med lav løn trods grundig uddannelse, hårdt arbejde med skiftehold og ringe prestige.

Finansministeren må dertil tænke på, at daginstitutionspriserne er meget høje efterhånden, og at det traditionelt rammer kvinderne, samt at skattetrykket er hårdt — det er venstre jo opmærksom på — og at skiftearbejdet giver mange ekstraudgifter. Jeg kan komme med eksempler på sygeplejersker dér, hvor jeg er ansat, med et par børn, der netto har 150 kr. om måneden ud af at gå 8 timer om dagen på skifteholdsarbejde, og det er meget at forlange et sådant samfundssind, at de skal blive ved med det. Jeg tror også, alle i hospitalssektoren kan fortælle om pligtro, men efterhånden meget bitre sygeplejersker.

Finansministeren ved, at det kun er lidt, der skiller fra forlig, og det kan ikke være meningen, at de, der i forvejen står på de store, store ventelister til vores hospitaler — ude på amtssygehuset i Glostrup har vi 5.000 på venteliste — yderligere skal have udsat nødvendig hospitalsbehandling, fordi man ikke vil give sig og imødekomme et lønkrav, der faktisk har været holdt tilbage alt for længe.